

BR HUBERTUS NADAPADAP

geboren te Sibisa
op 15 februari 1946
overleden te Jakarta
op 27 augustus 2021

Geboren te Sibisa – Sumatra Indonesië op 15 februari 1946 en overleden te Jakarta op 27 augustus 2021. Hij sprak zijn eerste geloften uit op 15 augustus 1966.

Br. Hubertus werkte aanvankelijk in het onderwijs. Zo was hij de eerste directeur van de lagere broederschool in Lawang, vervolgens in Pangururan en later leraar aan de middelbare school in Pematangsiantar en directeur van het juvenaat in dezelfde stad. Al op jonge leeftijd was hij lid van het provinciaal bestuur van Indonesië.

Hij leerde Nederlands, Engels en later ook Portugees. Door zijn spontaniteit sprak hij die talen onbezorgd en maakte hij daadwerkelijk contact met wie hij tegenkwam. Schaamtegevoel voor grammaticale missers was hem vreemd.

Begin 1991 kwam hij samen met br. Guido naar Brazilië om de broeders te helpen bij de vorming van kandidaten voor het broederleven. Na de studie van het Portugees deed hij in de loop van zijn verblijf in Brazilië verschillende toerustingscursussen voor vormingsverantwoordelijken.

Vele jaren was hij novicenmeester en later ook lid van het congregatiebestuur in Brazilië. Hij had oog voor de armen, was een tijdlang voorzitter van het plaatselijke ziekenhuisje in Jordânia en ondersteunde het werk voor het opknappen van huisjes voor de vele armen aldaar. Vanaf het jaar 2000 woonde hij met de novicen in Belo Horizonte en vroeg zich soms af of het huis waarin zij woonden bij zware regenval niet van de steile heuvel waarop het gebouwd was, naar beneden zou komen. In Brazilië komt dat nogal eens voor. Mede door de aanleg van een stevige steunmuur gebeurde dat gelukkig niet.

In 2008 kon een Braziliaanse broeder de verantwoordelijkheid voor de vorming over nemen en besloot br. Hubertus terug te keren naar Indonesië. Grappen en grollen, kolderiek optreden, maar ook fijngevoeligheid voor de armen kenmerkten hem.

In Indonesië woonde en werkte hij achtereenvolgens in Bogor, Lawang (vorming) en in Kefamenanu op Indonesisch Timor. Hij was daar overste van het huis waaraan ook een weeshuis verbonden was en nog steeds is.

De laatste jaren van zijn leven was hij door ziekte gebonden aan de gemeenschap van Desa Putera. Hij belandde in een rolstoel en de laatste periode van zijn leven had hij constante verpleging nodig die hij kreeg in de polikliniek van de broeders aldaar.

Een kleurrijk en warm persoon is ons ontvallen. Een unieke broeder.

Br. Ton Houdé,

Algemeen Overste